

Sygn. akt VIII Ka 509/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Jerzy Szczurewski

Protokolant: Aneta Chardziejko

po rozpoznaniu w dniu 18 lipca 2013 roku

sprawy R. C.

obwinionego z art. 97 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 11 kwietnia 2013 r. sygn. akt XIII W 4227/12

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

II. Zasądza od obwinionego R. C. na rzecz oskarżycieli posiłkowych K. S. i D. S. kwoty po 420 /czterysta dwadzieścia/ złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego udzielonego w postępowaniu odwoławczym.

III. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 40 /czterdzieści/ złotych tytułem opłaty za II instancję i kwotę 50 /pięćdziesiąt/ złotych tytułem zryczałtowanych wydatków za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

R. C. został obwiniony o to, że w dniu 01.09.2012 r. w godzinach 17.35 - 19.00 w (...)na ul. (...)na parkingu Galerii (...)w strefie ruchu, kierując samochodem marki (...)o nr rej. (...)nie zabezpieczył pojazdu przed samowolnym przemieszczeniem się, na skutek czego pojazd stoczył się do przodu i uderzył w stojący samochód marki (...)o nr rej. (...)doprowadzając do zderzenia obu pojazdów to jest o czyn z art. 97 k.w.

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2013 roku wydanym w sprawie o sygn. akt XIII W 4227/12 obwinionego R. C. uznał za winnego tego, że w dniu 01.09.2012 r. w godzinach 17.35 - 19.00 w (...)na ul. (...)na parkingu Galerii (...)w strefie ruchu, kierując samochodem marki (...)o nr rej. (...)nie zachował należytej ostrożności podczas wykonywania manewru parkowania i uderzył w stojący samochód marki (...)o nr rej. (...)doprowadzając do zderzenia obu pojazdów to jest czynu z art. 97 k.w. i za to na podstawie art. 97 k.w. skazał go i wymierzył karę 400 (czterystu) złotych grzywny.

Zasądził od obwinionego na rzecz oskarżycieli posiłkowych K. S. i D. S. kwotę 1247 (jednego tysiąca dwustu czterdziestu siedmiu) złotych tytułem zwrotu kosztów ustanowienia pełnomocnika w sprawie.

Zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 40 złotych tytułem opłaty i kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania.

Powyższy wyrok, na podstawie art. 103§1, 2 i 4 k.p.w. i art. 105 k.p.w. zaskarżyła w całości obrońca obwinionego.

Na podstawie art. 427§2 k.p.k. i 438 pkt 1,2,3 i 4 k.p.k. w zw. z art. 109§1 k.p.w. wyrokowi temu zarzuciła:

1. obrazę prawa materialnego, tj. art. 97 k.w. w zw. z art. 46 pkt 5 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012r Nr 1137 j.t., z późn. zm.) poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że w jego zakresie mieści się również okoliczność niezachowania należytej ostrożności podczas wykonywania manewru parkowania, podczas gdy przepis ten stanowi o obowiązku kierującego pojazdem do zabezpieczenia go w czasie postoju przed możliwością jego uruchomienia przez osobę niepowołaną oraz do zachowania innych środków ostrożności niezbędnych do uniknięcia wypadku, stąd też nie dotyczy manewru parkowania.

2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

- art. 14§1 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. poprzez przekroczenie granic obwinienia i uznanie, że zmiana opisu czynności wykonawczej zarzucanej obwinionemu nie stanowi wyjścia poza granice obwinienia, podczas gdy takie wyjście stanowi i Sąd bez objęcia skargą tego czynu przez organ ścigania nie miał prawa procedować w tym zakresie.

- z ostrożności procesowej, na wypadek niepodzielenia przez Sąd argumentu z tiret poprzedniego: obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a polegającą na niezastosowaniu art. 399 k.p.k. w zw. z art. 81 k.p.w. i niepouczeniu obwinionego o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu, co skutkowało ograniczeniem prawa do obrony obwinionego, którego zaskoczył wyrok skazujący za inne wykroczenie, niż zarzucane we wniosku o ukaranie.

- naruszenie art. 4 k.p.w., mające istotny wpływ na wynik sprawy, a polegające na uniemożliwieniu obwinionemu podniesienia zarzutów wobec zmienionej kwalifikacji prawnej zarzucanego mu czynu, a w rezultacie uniemożliwienie mu realizowania prawa do obrony.

- naruszenie art. 413 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 82§1 k.p.w. w ten sposób, że Sąd w wyroku nie zawarł pełnej kwalifikacji prawnej czynu, którego popełnienie oskarżyciel zarzucił obwinionemu, a bezzasadnie ograniczył go do art. 97 k.w., co skutkowało w rezultacie zmianą opisu czynu zarzucanego obwinionemu, bez pouczenia go o zmianie kwalifikacji prawnej czynu.

- obrazę art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. polegającą na naruszeniu zasad obiektywizmu i dokonaniu dowolnej oceny dowodów w kontekście oceny nagrania DVD. Sąd uznał to nagranie za nieistotne dla czynionych ustaleń, podczas gdy z tego nagrania, mimo iż nie było na nim zarejestrowanego zdarzenia wynikało, o której godzinie obwiniony przybył do galerii (brak na nagraniu jego samochodu świadczy o tym, że przybył tam przed pokrzywdzoną).

- naruszenie art. 4 k.p.k., 5§2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 82 k.p.w. mające wpływ na treść wyroku, a wynikające z oparcia orzeczenia o winie obwinionego R. C. jedynie na dowodach obciążających z pominięciem dowodów korzystnych dla obwinionego, a także na rozstrzygnięciu niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść obwinionego, wbrew zasadzie in dubio pro reo, a mianowicie: uznaniu, że to R. C. nie zachował wymaganej prawem szczególnej ostrożności przy parkowaniu pojazdu, podczas gdy nie rozważano innych wersji zdarzenia, które winę obwinionego wykluczają.

- naruszenie § 2 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu poprzez jego niezastosowanie i zasądzenie od obwinionego kosztów zastępstwa procesowego w wysokości prawie sześciokrotności stawki minimalnej, bez uwzględnienia niezbędnego nakładu pracy pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych, a także charakteru sprawy i wkładu pracy pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia.

3. błąd w ustaleniach faktycznych i naruszenie zasady wyrażonej w art. 5 k.p.k. i 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w., mające wpływ na wynik sprawy, polegające na uznaniu, iż obwiniony R. C. nie zachowując szczególnej ostrożności w manewrze parkowania uderzył w stojący samochód marki (...), podczas gdy o jego winie świadczą jedynie depozycje osób pokrzywdzonych zdarzeniem, którzy zdarzenia nie widzieli i fakt, że samochód marki (...) faktycznie został uszkodzony.

- błąd logiczny mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyznaniu waloru wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonej K. S. w zakresie właściwego, bezkolizyjnego ustawienia (...) podczas jego parkowania (k. 4 uzasadnienia wyroku) tylko na tej podstawie, że jej wcześniejsze depozycje w zakresie ustawienia obu pojazdów i przekroczenia przez samochód obwinionego granic miejsca parkingowego o ok. 40 cm korelowały z zeznaniami funkcjonariusza policji M. K..

- przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, mające wpływ na treść orzeczenia poprzez oparcie wydanego wyroku jedynie w zasadzie na opinii biegłego, która wbrew ustaleniom sądu nie była rzetelna, pełna i jasna, biegły nie ujął tam bowiem żadnych wyliczeń dotyczących ewentualnego przepychania pojazdu marki (...) przez inny nieznanый pojazd, nie rozpatrzył też możliwości ewentualnego przepychania pojazdu (...). Brak zgłoszenia zarzutów w tym przedmiocie (a w rezultacie obrony) wynikał jedynie z uwagi na zakres zarzucanego obwinionemu czynu, który nie wymagał polemiki z opinią biegłego.

- przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, mające wpływ na wynik sprawy, a polegające na uznaniu, że obwiniony nie odpowiadał na nadawane komunikaty i nie zgłosił się do swojego pojazdu, gdyż chciał uniknąć odpowiedzialności za własne zachowanie, co skutkowało wymierzeniem wyższej kary. Zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, zakładając że R. C. był sprawcą, gdyby chciał uniknąć odpowiedzialności, przeparkowałby pojazd.

W oparciu o postawione zarzuty wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obwinionego od popełnienia zarzucanego mu czynu, a z ostrożności procesowej o:

- o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego zawarte w niej zarzuty okazały się nie tylko nietrafne, ale również w części niewłaściwie (co najmniej niespójnie) skonstruowane. Dlatego Sąd Okręgowy przyjął odmienną kolejność omawiania poszczególnych zarzutów od tej przyjętej w petitum apelacji.

Przypomnieć należy, że w świetle ugruntowanego stanowiska orzecznictwa sądowego o obrazie prawa materialnego można mówić dopiero wówczas, gdy do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego (gdy ustalenia faktyczne poprzedzone oceną zgromadzonych w sprawie dowodów nie są kwestionowane), Sąd wadliwie zastosował normę prawną lub bezzasadnie jej nie zastosował, bądź gdy zarzut dotyczy zastosowania lub niezastosowania przepisu zobowiązującego Sąd do jego bezwzględnego respektowania. Konsekwencją zarzutu obrazu prawa materialnego jest niekwestionowanie ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd orzekający (tak m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 04 sierpnia 2009 roku w sprawie o sygn. akt II AKa 143/09, KZS 2009/7-8/60, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie o sygn. akt WA 3/09, OSNwSK 2009/1/566).

Tymczasem obrońca obwinionego podniósł (jako pierwszy) zarzut naruszenia prawa materialnego, a mianowicie przepisu art. 97 k.w. w zw. z art. 46 pkt 5 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. Nr 1137 j.t. z późn. zm.) i jednocześnie zarzuty obrazu przepisów postępowania (w tym odnoszących się do oceny dowodów) oraz (finalnie) zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. To właśnie prowadzi do wniosku o co najmniej niespójności wywiedzionej apelacji.

Niezależnie od powyższego – w ocenie Sądu Okręgowego – wszystkie podniesione zarzuty jako pozbawione racji nie mogły doprowadzić do zmiany wydanego rozstrzygnięcia w kierunku postulowanym przez obronę.

Kontrola instancyjna nie potwierdziła bowiem, by postępowanie w niniejszej sprawie było obarczone jakimikolwiek uchybieniami, które mogłyby mieć wpływ na treść wyroku.

I tak cechy bezzasadności wykazują zarzuty naruszenia art. 410 k.p.k. w zw. z art. 82§2 k.p.w. oraz art. 5§2 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w.

Obraza przepisu art. 410 k.p.k. zachodzi wówczas, gdy przy wyrokowaniu Sąd opiera się na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej oraz gdy opiera się na części materiału ujawnionego. Dokonanie oceny dowodów – jak to miało miejsce w niniejszej sprawie – nie stanowi natomiast uchybienia dyspozycji art. 410 k.p.k. (por. m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 17 stycznia 2013 r., II AKa 256/12, LEX nr 1271886).

Z kolei o naruszeniu zasady *in dubio pro reo* można mówić jedynie wówczas, gdy Sąd (a nie strona), mimo powziętych w sprawie wątpliwości co do stanu faktycznego, przyjmuje wersję wydarzeń niekorzystną dla oskarżonego (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2012 r., V KK 61/12, LEX nr 1228657). Analiza uzasadnienia wyroku Sądu I instancji nie daje żadnych podstaw do twierdzenia, że takie wątpliwości powziął.

Pozostałe zarzuty apelacyjne obrazy przepisów postępowania odnoszących się do oceny dowodów, w tym obrazy art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. oraz błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku – w ocenie Sądu Okręgowego – ograniczają się do przedstawienia okoliczności czynu z punktu widzenia apelującej i jako takie nie zasługują na uwzględnienie. Jak bowiem wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy (por. m.in. wyrok z 24 marca 1975 r., II KR 355/74, OSNPG 1975 r., Nr 9, poz. 84) możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu, nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez Sąd wadliwej oceny dowodów. Zwłaszcza wówczas, gdy – jak w przedmiotowej sprawie –: po pierwsze, Sąd I instancji w pisemnych motywach wyroku szczegółowo uzasadnił swoje stanowisko, wskazując przy tym fakty, jakie uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich oparł się dowodach i dlatego nie uznał dowodów przeciwnych, po drugie, sądowa ocena dowodów nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu, pominięcia pewnych dowodów) lub logicznej (błędów rozumowania i wnioskowania) oraz nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy (art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w.).

W szczególności żadnych wątpliwości Sądu Okręgowego nie budzi oparcie ustaleń faktycznych na wewnętrznie spójnych i korespondujących z innymi dowodami zeznaniach oskarżycielki posiłkowej K. S.(k. 4 – 4v, 52v – 53). W przedstawionej relacji podała ona, że w dniu 01 września 2012 roku około godziny 17.30 wraz z koleżanką U. H.przyjechała samochodem marki (...)o nr rej. (...)do Galerii (...)położonej przy ul. (...)w (...). Zaparkowała samochód na środkowym miejscu parkingowym przodem i udała się na zakupy. Po około 1,5 godzinie kiedy wróciła na parking zauważyła, że samochód stojący naprzeciwko jej miejsca parkingowego, marki (...)o nr rej. (...)znajduje się częściowo na jej miejscu parkingowym, a przody samochodów są zetknięte.

Powyższe zeznania w zakresie w jakim opisują przyjazd i sposób zaparkowania pojazdu na terenie Galerii (...)znajdują odzwierciedlenie w zeznaniach przesłuchanej w charakterze świadka U. H.(k. 5 – 5v, 53 – 53v). Z kolei sytuację zastaną na miejscu, po pojawieniu się z powrotem na parkingu (U. H.nie wracała już z K. S.) zbornie z zeznaniami K. S.opisuje relacja M. K., funkcjonariusza policji, który przybył na miejsce zdarzenia, po zgłoszeniu kolizji przez oskarżycielkę posiłkową (k. 12 – 12v, 53v – 54). Z jego zeznań wynika również, że K. S.była pewna, że kiedy parkowała samochód, przed nią nie było samochodu marki (...), tylko mniejszy samochód osobowy. Podał, że w trakcie wykonywania czynności samochód marki (...)stał oparty o samochód marki (...)około 40 cm jego miejsca parkingowego.

W świetle powyższych korelujących ze sobą dowodów – wbrew zarzutom apelującej – Sąd I instancji słusznie uznał, że nie polegają na prawdziwym wyjaśnieniu obwinionego R. C., w których wskazał on, że prawidłowo zaparkował należący do niego pojazd marki (...) (k. 21 – 21v, 51 – 52v). Do takiego wniosku prowadzą również konkluzje zawarte w opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego – C. D.(k. 57 – 59).

Jakkolwiek bowiem w sporządzonej opinii biegły, zgodnie z twierdzeniem obwinionego wskazał, że w każdym pojeździe z automatyczną skrzynią biegów kluczyki można wyjąć tylko w położeniu parkingowym w związku z

czym pojazd (...)nie mógł się przemieszczać samoczynnie, to jednocześnie stwierdził również, że zaewidencjonowane uszkodzenia w pojazdach (...)i (...)mogły powstać tylko w wyniku przemieszczania się pojazdu (...)podczas parkowania.

Odnosząc się do argumentacji apelującej należy w tym miejscu zauważyć, że odnosząc się do mechanizmu spowodowania kolizji, biegły wykluczył nie tylko możliwość samoczynnego przemieszczenia się pojazdu (...)z racji wyposażenia w automatyczną skrzynię biegów), ale również przesunięcie tego pojazdu przez inny pojazd (k. 58). Powyższe wziął pod uwagę i prawidłowo ocenił Sąd I instancji. Nie jest zatem tak, że Sąd ten nie rozważył również innych wersji zdarzenia. Przy czym jednoznacznie wskazać należy, że analiza sporządzonej przez biegłego opinii wyklucza również prezentowaną przez apelującą w uzasadnieniu środka odwoławczego tezę o możliwości przepchnięcia przez inny pojazd pojazdu (...)bez pozostawienia na nim uszkodzeń. Dysponujący nie tylko wiedzą specjalną, ale i wieloletnim doświadczeniem biegły sądowy wskazał, że uszkodzenia tylnego zderzaka pojazdu (...)musiałyby powstać w przypadku przepychania tego pojazdu – co istotne, a co pominęła apelująca – stojącego z włączonym hamulcem parkingowym. Takich zaś uszkodzeń nie stwierdzono, o czym świadczy protokół oględzin samochodu marki (...)wraz z dokumentacją zdjęciową (k. 15 – 17v).

Mając na uwadze powyższe nie budzi żadnych zastrzeżeń Sądu Okręgowego przyjęcie przez Sąd Rejonowy powyższej opinii biegłego sądowego za podstawę poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Nie bez znaczenia pozostaje fakt, że do opinii tej obwiniony nie zgłosił żadnych uwag i zastrzeżeń. Wprawdzie apelująca uzasadniając powód tej postawy w toku postępowania powołała się na zakres zarzuczonego obwinionemu czynu, który – w jej ocenie – nie wymagał polemiki z opinią biegłego. Nie podzielając tego stanowiska apelującej, o czym niżej, zauważyć w tym miejscu należy, że we wnioskach biegły wskazał, że zaewidencjonowane uszkodzenia w pojazdach (...)i (...)mogły powstać tylko w wyniku przemieszczania się pojazdu (...)podczas parkowania. Po odczytaniu wniosków wskazujących na ten mechanizm powstania kolizji obecny na rozprawie obwiniony nie zgłosił uwag i nie zgłosił wniosków dowodowych potwierdzając znajomość pozostałych materiałów znajdujących się w aktach sprawy (k. 66v).

Wbrew zarzutowi apelacji zastrzeżeń Sądu Okręgowego nie budzi również poczyniona przez Sąd I instancji ocena nagrania DVD (k. 8). Mając na uwadze fakt, że na nagraniu zarejestrowane są jedynie miejsca wjazdów i wyjazdów z Galerii (...) (i to w sposób niepełny), a nie miejsc parkingowych, w tym miejsca, w którym doszło do kolizji, dowód ten należało ocenić jako nieistotny dla czynionych ustaleń faktycznych. Brak bowiem możliwości na jego podstawie na wysnucie wniosków świadczących tak o winie, jak i o niewinności obwinionego w zakresie zarzuczonego mu czynu.

Podsumowując tę część rozważań wskazać należy, że w ocenie Sądu Odwoławczego Sąd I instancji nie dopuścił się obrazy przepisów kodeksu postępowania karnego oraz kodeksu postępowania w sprawie o wykroczenia, w tym wymienionych w apelacji i odnoszących się do oceny dowodów. Konsekwencją powyższego są ustalenia faktyczne, które należy w pełni zaakceptować.

Wbrew zarzutom apelującej Sąd I instancji procedował również z poszanowaniem innych reguł i zasad postępowania.

W szczególności zaś nie dopuścił się obrazy art. 14§1 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. poprzez przekroczenie granic obwinienia. Wbrew twierdzeniom obwinionej poczynienie odmiennych w stosunku do wniosku o ukaranie ustaleń odnośnie sposobu spowodowania przez obwinionego zdarzenia zaistniałego w dniu 01 września 2012 roku w godzinach 17:35 – 19.00 w (...)na ul. (...), wskutek którego doszło do zderzenia kierowanego przez niego pojazdu marki (...)o nr rej. (...)ze stojącym samochodem marki (...)o nr rej. (...), nie stanowiło wyjścia poza granice obwinienia.

Zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem sądowym (por. ostatnio wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 października 2012 r., II KK 9/12, LEX nr 1226693 oraz postanowienie Sądu najwyższego z dnia 21 sierpnia 2012 r., III KK 217/12, Biul.PK 2012/9/7, Prok.i Pr.-wkł. 2013/2/5) nie stanowi bowiem wyjścia poza granice oskarżenia i związane z tym naruszenie zasady skargowości dokonanie w toku przewodu sądowego odmiennych niż przyjęte w zarzucie ustaleń faktycznych co do tego samego zdarzenia np. w zakresie daty, czy okresu popełnienia czynu, miejsca jego popełnienia, ilości i wartości przedmiotu przestępstwa, zachowania poszczególnych sprawców. Nie narusza tożsamości czynu odmienne ustalenie przez sąd orzekający, w porównaniu z aktem oskarżenia sposobu działania sprawcy, decydujące

jest natomiast, by ocena taka zamykała się w ramach tego samego zdarzenia faktycznego (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 30 sierpnia 2001 roku w sprawie o sygn. akt V KKN 111/01, LEX nr 51844).

Zważywszy, że Sąd I instancji zmienił opis czynu jedynie w zakresie sposobu działania obwinionego tj. sposobu spowodowania kolizji pojazdów, co istotne w zakresie tego samego zdarzenia faktycznego, to w żadnym wypadku nie można tu mówić o przekroczeniu granic obwinienia.

Niewątpliwie bezzasadnym okazały się również sformułowane przez apelującą zarzuty wskazujące na niepouczenie obwinionego o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu i tym samym naruszenie jego prawa do obrony.

Wbrew twierdzeniom apelującej obowiązujące przepisy proceduralne, nie przewidują możliwości uprzedzenia stron przez sąd orzekający o zmianie opisu czynu. W szczególności obowiązku takiego nie przewiduje art. 399§1 k.p.k. w zw. z art. 81 k.p.w., który nakłada na sąd jedynie obowiązek uprzedzenia o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu (nie zaś zmiany opisu czynu). Stąd również niepouczenie obwinionego o możliwości zmiany opisu czynu nie może stanowić naruszenia jego prawa do obrony (art. 4 k.p.w.).

Nie zasługuje na uwzględnienie także argumentacja apelacji wskazująca na mającą wpływ na wynik sprawy obrazę przez Sąd I instancji przepisów postępowania, a mianowicie art. 413§1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 82§1 k.p.w. oraz obrazę prawa materialnego tj. art. 97 k.w. w zw. z art. 46 pkt 5 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012r Nr 1137 j.t., z późn. zm.).

Powyższe zarzuty zostaną omówione łącznie, a to z uwagi na łączący je wspólny mianownik. Należy mianowicie zauważyć, że dyspozycja przepisu art. 97 k.w. ma charakter blankietowy. Zgodnie z jego treścią karze podlega uczestnik ruchu lub inna osoba znajdująca się na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, a także właściciel lub posiadacz pojazdu, który wykracza przeciwko innym przepisom ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 poz. 1137 i 1448) lub przepisom wydanym na jej podstawie.

Blankietowy charakter dyspozycji oznacza, że wypełnienie jego treści dokonuje się przez przepisy zawarte w innych aktach chroniących bezpieczeństwo i porządek ruchu drogowego. Zwrot „innym przepisom ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.) lub przepisom wydanym na jej podstawie” wskazuje, że chodzi o przepisy zawarte w prawie o ruchu drogowym oraz aktach wykonawczych do niego, na przykład w rozporządzeniu w sprawie rejestracji i oznaczania pojazdów. Zabieg wprowadzenia takiego przepisu dopełniającego podyktowany był brakiem pewności, czy skodyfikowane wykroczenia zawierają pełny opis czynu, ogarniając całokształt możliwych w praktyce czynów społecznie szkodliwych (porównaj Stefański Ryszard A. komentarz do art. 97 Kodeksu wykroczeń, LEX).

W świetle powyższego nie budzi wątpliwości Sądu Okręgowego, że to opis czynu powinien wskazywać na czym polegało zarzucone obwinionemu, czy już przypisane naruszenie (nakazu, czy zakazu). Natomiast do kwalifikacji prawnej czynu nie należy już sam przepis ustawy prawo o ruchu drogowym, czy przepis wydany na jej podstawie wskazujący na nakaz lub zakaz określonego zachowania. Przez kwalifikację prawną należy bowiem rozumieć przyporządkowanie czynu przepisowi ustawy określającej przestępstwo, czy wykroczenie. W tym wypadku jest to art. 97 k.w.

Dlatego też nie przytoczenie przez Sąd I instancji w części wstępnej wyroku z wniosku o ukaranie wskazanego przez oskarżyciela obok art. 97 k.w., art. 46 pkt 5 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012r Nr 1137 j.t., z późn. zm.) – zdaniem Sądu Okręgowego – nie stanowi naruszenia art. 413§1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 82§1 k.p.w., a tym bardziej takiego naruszenia, które miałyby wpływ na treść wyroku (art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 109§2 k.p.w.).

W ocenie Sądu Okręgowego nie zasługuje również na uwzględnienie zarzut wskazujący na wadliwość kwalifikacji prawnej przypisanego obwinionemu czynu. Jak już wskazywano znamiona wykroczenia z art. 97 k.w. wyczerpują naruszenia przepisów, które regulują bezpieczeństwo i porządek ruchu. W przepisie art. 46 ustawy o ruchu drogowym, w tym w jego ustępie 5 ustawodawca ustalił zaś ogólne zasady bezpiecznego zatrzymania i postoju pojazdu

(por. Kotowski Wojciech, komentarz do art. 46 w/w ustawy, LEX). Jednocześnie nie ograniczył tej dyspozycji do określonych zachowań wskazując m.in. że kierujący pojazdem jest obowiązany w czasie postoju zabezpieczyć pojazd przed możliwością jego uruchomienia przez osobę niepowołaną oraz zachować inne środki ostrożności niezbędne do uniknięcia wypadku.

Dlatego też – w ocenie Sądu Okręgowego – przypisane obwinionemu zachowanie polegające na tym, że kierując samochodem marki (...)o nr rej. (...)nie zachował należytej ostrożności podczas wykonywania manewru parkowania i uderzył w stojący samochód marki (...)o nr rej. (...)doprowadzając do zderzenia obu pojazdów wyczerpuje znamiona art. 97 k.w.

Końcowo wskazać należy, że zastrzeżeń nie budzi również orzeczona wobec obwinionego kara grzywny w wysokości 400 złotych. Kara ta, wymierzona w stosunkowo niskim wymiarze (czyn z art. 97 k.w. zagrożony jest m.in. karą grzywny do 3.000 złotych) uwzględnia wszystkie istotne okoliczności związane z jej wymiarem i całą pewnością nie jest niewspółmierna w stopniu rażącym (art. 438 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 109§2 k.p.w.).

Dodać jedynie należy, że wbrew stanowisku apelującej brak jest podstaw do zakwestionowania uwzględnienia przez Sąd Rejonowy przy wymiarze kary tego, że obwiniony nie odpowiedział na nadawane komunikaty i nie zgłosił się do swojego pojazdu. Należy podkreślić, że zarówno z zeznań K. S., jak i M. K. wynika, że R. C. był wywoływany kilkakrotnie, zarówno przed, jak i po wezwaniu Policji, na którą K. S. – jak podała – czekała około godziny. Przebywając – jak sam wskazał – na terenie Galerii obwiniony musiał więc słyszeć któryś z komunikatów. Pomimo to, nie zgłosił się do swojego pojazdu, co wskazuje na jego negatywną postawę.

Odnosząc się zaś do argumentacji apelującej, że gdyby R. C. był sprawcą przeparkowałby pojazd chcąc uniknąć odpowiedzialności, to należy ją traktować jedynie w kategorii niczym niepotwierdzonych dywagacji. Zważywszy, że również dobrze można byłoby stwierdzić, że obwiniony mógł nie przestawić pojazdu w obawie, że ktoś w tym momencie dostrzeże poczynioną przez niego szkodę, czy właściciel auta będzie szukał na parkingu pojazdu posiadającego „pasujące” do jego pojazdu uszkodzenia.

Finalnie wskazać należy, że w ocenie Sądu Odwoławczego Sąd Rejonowy nie naruszył również §2 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.). Wziął pod uwagę przepis ten ferując wysokość kosztów procesu należnych oskarżycielom posiłkowym od obwinionego w związku poniesionymi uzasadnionymi wydatkami tj. z ustanowieniem pełnomocnika w sprawie (strona 6 i 7 uzasadnienia). Odnosząc się do poczynionej przez apelującą oceny pracy pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych podkreślić również należy, że do Sądu, przed którym pełnomocnik występował, a nie do strony przeciwnej należy ocena okoliczności m.in. wskazanych w/w przepisie. Na marginesie, wobec przeciwnego stanowiska apelującej, na k. 49 akt sprawy znajduje się potwierdzenie uiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa wskazanej w przedstawionym spisie kosztów (k. 65).

Nie stwierdzając innych uchybień, które mogły mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, orzeczono, jak w pkt. I sentencji niniejszego wyroku.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono – w oparciu o zasadę odpowiedzialności za jego wynik – na mocy art. 119 k.p.w. w zw. z art. 636§1 k.p.k., w tym o wysokości zryczałtowanych wydatków w sprawach o wykroczenia za postępowanie przed sądem drugiej instancji na mocy §3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. Nr 118 , poz. 1269), zaś o opłacie na mocy art. 119 k.p.w. w zw. z art. 617 k.p.k. w zw. z art. 21 pkt 2 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. z dnia 8.08.1983 r. Dz. U. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.). O wysokości kosztów zastępstwa procesowego orzeczono na mocy §14 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.) w zw. z art. 14 ust. 2 pkt 4 w zw. z §14 ust. 7 rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461j.t.).